

Sygn. akt VI K 373/14

3 Ds. 27/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant : st. sekr. Sąd. Ewelina Woźnica

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w I. Wojciecha Gajdamowicz

po rozpoznaniu w dniach 09.04.2015r., 21.05.2015r., 18.06.2015r., 27.08.2015r., 16.10.2015r., 27.11.2015r., 18.12.2015r., 11.02.2016r., 11.03.2016r., 14.04.2016 roku, s p r a w y

M. R., syna G. i A. zd. B., ur. (...) w I., zam. I., ul. (...), PESEL (...)

Oskarżonego o to, że:

I. W okresie od 15.06.2012 r. do 15.10.2012 r. w I., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. M. (1) co najmniej siedmiokrotnie substancji psychotropowej w postaci soli amfetaminy w porcjach po 1 gramie, otrzymując za to korzyść majątkową w kwotach od 20 do 30 zł za każdy 1 gram tej substancji

tj. o czyn z art. 59 ust 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

II. W dniu 22 stycznia 2013 roku. w I., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił B. L. substancję psychotropową w postaci soli amfetaminy w ilości 15 gram za którą B. L. miał zapłacić 150 zł

tj. o czyn z art. 59 ust 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

III. W dniu 28 stycznia 2013 roku. w I., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy o łącznej wadze 29,22 grama netto

tj. o czyn z art. 62 ust 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

IV. W okresie od końca czerwca 2012 r. do dnia 22.01.13 r. w I., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem oraz wbrew przepisom ustawy wielokrotnie, co najmniej 15 razy nieodpłatnie udzielił B. L. substancji psychotropowej w postaci soli amfetaminy

tj. o czyn z art. 58 ust 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

o r z e k a:

1. oskarżonego M. R. w ramach zarzutów opisanych wyżej w punktach I, II, IV uznaje za winnego tego, że w okresie od końca czerwca 2012 roku do 28 stycznia 2013 roku w I., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu udzielił substancji psychotropowej w postaci soli amfetaminy:

- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej K. M. (1) co najmniej siedmiokrotnie w porcjach po 1 gramie czerpiąc korzyść majątkową w kwocie 20 złotych za gram substancji

- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej B. L. jednokrotnie w porcji 14,63 grama netto za którą miał on zapłacić oskarżonemu kwotę 150 zł.

oraz udzielił tej substancji nieodpłatnie wielokrotnie, co najmniej 15 razy B. L. to jest występku z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; i na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk karę grzywny w rozmiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych

2. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej wynikającej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 1 w kwocie 140,00 (sto czterdzieści) złotych

3. oskarżonego M. R. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie III, tj. występku z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

4. na podstawie art.70 ust 4 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego nawiązkę w kwocie 1.000 (tysiąc) złotych na rzecz (...) Towarzystwa (...)Oddział w B.

5. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci białego proszku stanowiącego substancję psychotropową w postaci soli amfetaminy a na podstawie 44 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka przepadek woreczka foliowego i woreczka strunowego przechowywanych w magazynie środków odurzających Komendy Wojewódzkiej Policji w B. zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 03/184/13 (k.246) pod poz. 1 i 16

6. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w miejsce wyżej wymierzonych w punktach 1 i 3 wyroku oskarżonemu kar pozbawienia wolności wymierza karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art.69 § 1 i 2 k.k.i art.70 § 1 pkt 1 kk. w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 5 (pięć) lat

5. na podstawie art. 73 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego

6. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 460 złotych i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi związanymi z jego oskarżeniem.

Sygn. akt VI K 373/14

UZASADNIENIE

w sprawie karnej M. R. oskarżonego o czyny z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 58 ust 1 ustawy i 62 ust 2 ustawy. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

W czerwcu 2012 r. sytuacja finansowa M. R. ps. (...) uległa pogorszeniu w związku z utratą pracy. W okresie od końca czerwca 2012 r. do zatrzymania 28 stycznia 2013 r. nabywał amfetaminę, która następnie udzielał innym osobom.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 93 akt), zeznania K. M. (1) (k. 53 v akt), zeznania B. L. (k. 230-231, k. 319 v akt)

M. R. i jego brat B. mieli oddzielne pokoje, zamykane na klucz. Nie było takiej możliwości aby B. R. przechowywał w pokoju M. narkotyki, i odwrotnie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 93 akt),

K. M. (1) ps. (...) zna braci B. i M. R. od dziecka, potrafi ich rozróżnić. Wymieniony pod koniec czerwca 2012 r. dowiedział się, że M. R. handluje amfetaminą. W okresie od czerwca 2012 r. do połowy października kupił od M. R. co najmniej siedmiokrotnie amfetaminę w porcjach po jednym gramie, przy czym za gram substancji płacił M. R. kwotę 20 zł. Po odbiór K. M. (1) umawiał się w różnych miejscach uprzednio dzwoniąc do M. R.. Najczęściej przychodził na klatkę schodową bloku gdzie zamieszkiwał M. R. w I.. Po zażyciu substancji czuł jej działanie, był pobudzony, nie chciało mu się spać.

dowód: zeznania K. M. (1) (k. 53 v akt), wyjaśnienia oskarżonego (k. 93, k. 117, k. 266, k. 382 akt)

K. M. (1) został zatrzymany w dniu 24.10.2012 r. W dniu 25.10.2012 r. przesłuchiwała go J. S.. Wymieniony składał zeznania w sposób dobrowolny.

dowód: protokół zatrzymania (k. 15 akt), protokół przesłuchania (k. 53 – 54 akt), zeznania J. S. (k. 333v akt)

Podobnie od dziecka braci R. znał B. L.. Wymieniony po powrocie z Ośrodka w czerwcu 2012 r. do I. dowiedział się od M. R., że jest w stanie załatwić, jak będzie potrzebował, amfetaminę. W okresie do końca czerwca 2012 r. do zatrzymania M. R. w dniu 28 stycznia 2013 r. B. L. spotykał się z nim, odwiedzał go w domu. M. R. wielokrotnie, co najmniej 15 razy częstował B. L. amfetaminą, nie brał za to pieniędzy. Amfetaminę zażywali nie przy każdym spotkaniu, czasami pili alkohol. Po zażyciu amfetaminy B. L. czuł się pobudzony. W dniu 21 stycznia 2013 r. B. L. skontaktował się z M. R. w sprawie zakupu amfetaminy. Chciał nabyć 15 gram substancji. W dniu 22 stycznia 2013 r. M. R. skontaktował się z B. L., iż ten ma przyjść pod blok. Umówili się, że B. L. zapłaci 150 zł w późniejszym terminie. B. L. poszedł pod blok, M. R. otworzył okno od swojego pokoju, wychylił się i rzucił pakunek. Była to foliowa reklamówka, w której znajdował się zbity kulek białego proszku – sól amfetaminy. B. L. podniósł pakunek, włożył do buta sportowego i ruszył w stronę ul. (...). Gdy zadzwonił domofonem do kolegi odebrała jego matka, otworzyły się drzwi i z korytarza wyszedł mężczyzna, który przedstawił się że jest policjantem. W toku przeszukania B. L. ujawniono woreczek foliowy z zawartością białego proszku. Substancję przeważono – 14,63 grama netto. W zabezpieczonej substancji ujawniono obecność amfetaminy.

dowód: zeznania B. L. (k. 230-231, k. 319 v akt), wyjaśnienia B. L. (k. 20-21, k. 27-28, k. 45-46 akt VI K 144/13), wyjaśnienia oskarżonego (k. 382 akt), protokół przeszukania (k. 204 akt tut. Sądu VI K 144/13), protokół przeważenia (k. 7 akt VI K 144/13), sprawozdanie (k. 69 – 70 akt VI K 144/13)

B. L. został skazany za posiadanie amfetaminy wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 05.06.2013 r.

dowód: wyrok (k. 107, k. 132 akt VI K 144/13)

W dniu 28 stycznia 2013 r. funkcjonariusze Policji: M. J. (1) wraz z A. N. (1), R. J. i D. M. udali się do miejsca zamieszkania M. R. w I. przy ul. (...). Na miejscu zastosowali obserwację drzwi. Po czasie z mieszkania wyszedł M. R.. Wymieniony podszedł do windy. Widząc mężczyzn wrócił do mieszkania i starał się je zamknąć. Policjanci weszli jednak do środka, przedstawili się. W mieszkaniu byli jeszcze B. R. i A. B.. Przeszukano M. R., ujawniając w spodniach woreczek foliowy z zawartością białego proszku, który zabezpieczono. Nadto przeszukano mieszkanie przy ul. (...), w pokoju zajmowanym przez M. R. zabezpieczono m.in. woreczek strunowy z zawartością zbrylonego białego proszku. W czasie przeszukania pokoju M. R. była obecna jego matka, D. M. i R. J.. M. R. powołaną substancję wyjął z zegara. Łącznie od M. R. zabezpieczono substancję o wadze 29,22 grama netto. Substancja zawierała amfetaminę w postaci soli.

dowód: protokoły przeszukania (k. 234-236, k. 238-240 akt), protokół przeważenia substancji (k. 243 akt), protokół użycia testera (k. 241-242 akt), zeznania M. J. (1) (k. 253v akt), zeznania D. M. (k. 264 v akt), zeznania A. N. (2) (k. 265 v akt), opinia (k. 311-312 akt), wyjaśnienia oskarżonego (k. 382 akt)

M. R. zatrzymano w dniu 28.01.2013 r. Ze sprawy zwolniony został 17.04.2013 r.

dowód: protokół i karta zatrzymania (k. 244, k. 245 akt), zawiadomienie (k. 399 akt)

M. R. był w przeszłości karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 06.04.2011 r. , sygn.. akt VI K 89/11, został uznany za winnego występkę z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i ciągu przestępstw z art. 59 ust 1 q zw. z art. 12 k.k. Czynów tych dopuścił się w okresie od maja 2010 r. lutego 2011 r. Wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, dozór kuratora, nawiązkę, przepadek korzyści majątkowej i dowodów rzeczowych.

dowód: informacja K. (k. 155, k. 303, k. 504, k. 592-593, k. 648-649 akt), odpis wyroku (k. 176-177 akt)

M. R. od stycznia 2014 r. podjął pracę za granicą. Jest pracownikiem dobrym, obowiązkowym, godnym polecenia pracownikiem. Obecnie dozór przebiega prawidłowo. M. R. kontaktuje się w miarę regularnie z kuratorem, stawia się w biurze kuratora w czasie pobytów w kraju.

dowód: pismo (k. 517-518, k. 519-520, k. 553, k. 557-558 akt), wywiad kuratora (k. 602-603, k. 650-651 akt)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody.

Oskarżony M. R. w toku postępowania składał zmienne oświadczenia co do przyznania się do popełniania zarzuczanych czynów, ostatecznie przyznał się.

W pierwotnie złożonych wyjaśnieniach (64-68 akt) oskarżony nie przyznał się do udzielania amfetaminy K. M. (1). Podał, iż narkotyki u niego znalezione w dniu 24.10.2012 r. nie należały do niego tylko do jego brata, nie zna K. M. (1). Dodał, że jeśli ktoś twierdzi, że udzielał narkotyków to go pomawia.

W toku kolejnego przesłuchania (k. 92-96 akt) podał, iż przyznaje się do udzielania amfetaminy K. M. (1) i posiadania amfetaminy w dniu 24.10.2012 r. Oskarżony wyjaśnił, iż w czerwcu 2012 r. stracił zatrudnienie. Zaczął udzielać amfetaminy, która nabywał od nieznanych osób. Przyznał, iż udzielał – możliwe że siedmiokrotnie po 20 zł za gram, mężczyźnie o pseudonimie (...). Dodał, iż wydaje mu się że M. to K. M. (1). Wyjaśnił, że uprzednio temu zaprzeczył albowiem nie znał wcześniej z imienia i przezwiska tego mężczyzny. Przyznał przy tym, że jest to jego kolega, z którym nie pozostaje w konflikcie. Oskarżony odmówił podania od kogo nabywał amfetaminę. Przyznał, iż amfetaminę zażywał. Dodał również, że z bratem mają osobne, zamknięte pokoje i nie ma możliwości aby B. przechowywał w jego pokoju narkotyki i na odwrót. Oskarżony nie złożył żadnych zastrzeżeń co do sposobu przesłuchania, podał że wyjaśniał dobrowolnie.

W następnych wyjaśnieniach (k. 117 akt) w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony przyznał się i odmówił składania wyjaśnień.

Wyjaśniając w toku konfrontacji z K. M. (1) (k. 184-v akt) podał, że zna konfrontowanego z nim mężczyznę jest to K. M. (1) ps.m. lub E.. Wyjaśnił, iż świadek zeznał prawdę, zaprzeczył aby sprzedawał mu narkotyki. Dodał, iż odmienne wyjaśnienia złożył albowiem poradzili mu tak policjanci dowożący go do prokuratury, żeby się przyznał to nie pójdzie do więzienia.

W toku kolejnych wyjaśnień (k. 249a-252), po zatrzymaniu w dniu 28.01.2013 r. oskarżony podał iż to co znalezione przy nim w spodniach należy do jego brata albowiem wychodząc z psem założył jego spodnie. Co do środków znalezionych w jego pokoju wyjaśnił, iż do posiadania tych środków przyznał się B. i nie ma znaczenia jego

oświadczenie w protokole przeszukania. Zaprzeczył aby z bratem zamykali swoje pokoje. Co do B. L. wyjaśnił, że zna go, ale nie sprzedawał mu narkotyków, możliwe że L. pomylił go z jego bratem bliźniakiem.

W toku kolejnego posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony wyjaśnił (k. 266-v akt), iż przyznaje się do posiadania substancji w dniu 24.10.2012 r. i udzielania amfetaminy K. M., do pozostałych zarzutów nie przyznał się. W pozostałym zakresie powtórzył wyjaśnienia uprzednio złożone.

W toku kolejnego przesłuchania przed prokuratorem oskarżony zmienił stanowisko i przyznał się do popełniania wszystkich zarzucanych czynów (k. 382 – 383 akt). Przyznał, iż sprzedawał narkotyki K. M. (1) i B. L., nadto iż narkotyki znalezione w styczniu 2013 r. należały do niego, a nie do brata.

Przed Sądem (k. 459 – v, k. 555-v, k. 645 akt) oskarżony przyznał się do popełniania zarzucanych czynów, odmówił składania wyjaśnień, podtrzymując te w których do winy przyznawał się, wyjaśniając iż w pozostałym zakresie wyjaśnienia stanowiły linię obrony.

Analizując wyjaśnienia oskarżonego w kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż na wiarę zasługiwały jedynie te wyjaśnienia w jakich oskarżony do popełniania zarzucanych jemu czynów i do winy przyznawał się. Wprawdzie oskarżony w toku postępowania prezentował zmienne stanowisko, nie mniej jednak przed Sądem składał konsekwentne w tym zakresie wyjaśnienia, które nadto znajdowały potwierdzenie w pierwotnych zeznaniach K. M. (1), zeznaniach funkcjonariuszy policji, zeznaniach i wyjaśnieniach B. L.. W świetle zeznań K. M. (1) i B. L. nie sposób było przyjąć, iż oskarżony chciał poprzez przyznanie się do winy, zdjąć odpowiedzialność ze swojego brata B., zwłaszcza iż uprzednio go obciążał. Powołani świadkowie nie mieli żadnego interesu w bezpodstawnym obciążeniu oskarżonego, przeciwnie składając tej treści zeznania obciążali się sami odpowiedzialnością za posiadanie substancji psychotropowych. Wprawdzie naiwne były twierdzenia, w jakich oskarżony M. R., tłumaczył początkowe nieprzyznanie się do winy wskazujące iż nie wiedział że jego długoletni kolega nazywa się K. M. (1), nie mniej jednak ostatecznie przyznał, iż udzielił mu amfetaminy w zamian za korzyść majątkową. Uwzględniając te wyjaśnienia oskarżonego, nadto pierwotne zeznania K. M. (1), Sąd nie znalazł podstaw do uznania za wiarygodne twierdzeń M. R. w jakich przeczył udzielaniu amfetaminy K. M. (1) i w jakich twierdził, że przyznanie się przed prokuratorem podyktowane było li tylko sugestią policjantów. W tym zakresie, podobnie jak w części w jakiej oskarżony twierdził, że nie udzielał amfetaminy B. L., oraz że znaleziona przy nim i w jego pokoju substancja stanowiła własność B. R., uznać należało jego wyjaśnienia za wyraz przyjętej linii obrony. Nie znajdowała ona jednak żadnego potwierdzenia w zeznaniach wszystkich świadków, jak również pierwotnych zeznaniach K. M. (1). Nadto sam oskarżony przyznał się.

Na wiarę potwierdzając wyjaśnienia M. R. zasługiwały pierwotne zeznania K. M. (1) (k. 53 v akt), w pozostałym, zakresie, w szczególności zaś zeznaniom w jakich odwołał swoje pierwotne oświadczenia (k. 142 – 144, k. 184 – v, k. 576, k. 645 akt) Sąd nie dał wiary. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż pierwotne zeznania tegoż świadka znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach przyznającego się do winy oskarżonego. Zeznania te był jasne, rzeczowe, wskazywały na konkretne osoby, daty. Świadek podkreślił, iż nie ma możliwości, aby pomylił M. R. z jego bratem. Natomiast zeznania w jakich K. M. (1) odwołał swoje pierwotne zeznania nie mogły zasługiwać na uwzględnienie. Nie tylko z uwagi na przyznanie się oskarżonego, ale również treść zeznań świadka – J. S. (k. 333-334, k. 624 v, k. 645 akt). Ostatnio wymieniona przesłuchiwała K. M. (1) w dzień po jego zatrzymaniu. Podała, iż świadek swobodnie się wypowiadał, nie był do niczego przymuszany, nic nie obiecywano mu w zamian za określonej treści zeznania. Na takie działania nie wskazali również pozostali przesłuchani w sprawie policjanci. Odwołanie pierwotnych zeznań nie było przekonywujące, zwłaszcza iż świadek zwlekał z tym. Podobnie nie było podstaw aby uznać, iż określonej treści zeznania na nim wymuszono. Zdaniem Sądu gdyby faktycznie chciano na K. M. (1) wymusić obciążające M. R. zeznania to zapewne wskazana byłaby większa ilość zakupionych substancji, nie zaś jedynie 7 gram. Zdaniem Sądu K. M. (1) po zwolnieniu ze sprawy, przemyśleniu wszystkich kwestii uznał, iż celowym będzie złożenie zeznań, które odciążyły by kolegów, również tak aby wykluczyć ewentualnie swoją odpowiedzialność karną. Brak było również powodów dla, których pierwotnie zeznając świadek miał pomawiać M. R.. Sam oskarżony nie wskazywał bowiem na istnienie pomiędzy nimi konfliktu. K. M. (1) został zatrzymany w związku z zatrzymaniem R. W.. Na wiarę zasługiwały również zeznania i wyjaśnienia B. L. (k. 230-231, k. 319 v akt i k. 20-21, k. 27-28, k. 45-46 akt VI K 144/13). Powołany świadek

w sposób konsekwentny, jasny zeznawał a potem wyjaśniał. Jego oświadczenia zostały potwierdzone wyjaśnieniami przyznającego się do winy oskarżonego, nadto znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w szczególności związanych z posiadaniem przez niego amfetaminy. Z uwagi na treść jego zeznań oraz protokół przeważenia substancji zabezpieczonej od niego, Sąd uznał iż M. R. udzielił świadkowie amfetaminy o wadze 14,63 gr a nie jak w zarzucie aktu oskarżenia 15 gram. Zeznania i wyjaśnienia B. L. należało ocenić w sposób tożsamy jak pierwotne zeznania K. M. (1). Nie było żadnych podstaw aby B. L. bezpodstawnie obciążał oskarżonego, pomawiał go, wskazując przeciw na swoją odpowiedzialność.

Na wiarę zasługiwały również zeznania przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji: A. N. (2) (k. 265-v, 335-v, 567v, k. 645 akt), R. J. (k. 331-332, k. 368-369, 567 v – 568, k. 645 akt), M. J. (1) (k. 253-v, k. 272 – v, k. 575-v, k. 645 akt) i D. M. (k. 264-v, k. 329 – v, k. 575 v, k. 645 akt) oraz powołanej wyżej J. S.. Zeznania tych świadków były jasne, rzeczowe, wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały. Nadto znajdowały oparcie w dowodach z dokumentów. Również oskarżony im nie przeczył skoro do winy przyznał się. Podkreślił przy tym, iż nie miał zastrzeżeń co do pracy policjantów, sposobu przesłuchania. Wyjaśnień przeciwnych nie podtrzymał, przyznając iż stanowiło to wyraz linii obrony. Niepamięć świadków w toku przesłuchania przed Sądem usprawiedliwiał upływ czasu, liczba podejmowanych czynności, w tym wobec samych braci R.. Nie wpłynęło to jednak na ocenę ich zeznań.

B. R. – brat oskarżonego i A. B. – matka oskarżonego skorzystali z przysługującego im prawa podmiotowego i odmówili złożenia zeznań w sprawie.

U. D. (k. 619 v, k. 645 akt) nic na temat sprawy nie wiedziała, podawała jedynie na okoliczności związane z miejscem pobytu B. L.. Jej zeznania nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności.

W toku postępowania przygotowawczego, z uwagi na rodzaj zabezpieczonej substancji poddano ją badaniu chemicznemu. W sprawozdaniu (k. 311-312 akt) ekspert (...) w B. E. W. stwierdziła, iż substancje proszkowe zabezpieczone od M. R. zawierają amfetaminę w postaci soli, która jest substancją należącą do grupy II – P Wykazu Substancji Psychotropowych załącznika 2 do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podobnie amfetaminę ujawniono w substancji zabezpieczonej od B. L. (k. 69-70 akt VI K 144/13)

Przedłożone sprawozdania nie budziły wątpliwość Sądu. Wstępne badania również wykazały, iż zabezpieczone substancje zawierają amfetaminę. Sprawozdania nie była kwestionowane.

W toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii biegłych psychiatrów na okoliczności stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. W opracowanej i złożonej do akt opinii (k. 338-340 akt) biegli M. J. (2) i R. L. zgodnie stwierdzili, że M. R. nie jest chory psychicznie, ma osobowość nieprawidłową, uzależnienie mieszane, w czasie czynu miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, może brać udział w czynnościach procesowych.

Powołana opinię należało uwzględnić. Była jasna, pełna, rzeczowa. Nie budziła wątpliwości co do stanowiska biegłych, pozbawiona była sprzeczności. Żadne ze stron opinii nie kwestionowała.

Za bardzo przydatny Sąd uznał pozostały materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy w postaci dokumentów, nadto dokumentów z akt VI K 144/13, który nie był kwestionowany przez strony i nie budził wątpliwości Sądu.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego M. R. nie budziła wątpliwości i polegała na tym, że:

I. w ramach zarzutów opisanych w wyroku w punktach I, II, IV - w okresie od końca czerwca 2012 roku do 28 stycznia 2013 roku w I., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu udzielił substancji psychotropowej w postaci soli amfetaminy:

- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej K. M. (1) co najmniej siedmiokrotnie w porcjach po 1 gramie czerpiąc korzyść majątkową w kwocie 20 złotych za gram substancji

- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej B. L. jednokrotnie w porcji 14,63 grama netto za którą miał on zapłacić oskarżonemu kwotę 150 zł.

oraz udzielił tej substancji nieodpłatnie wielokrotnie, co najmniej 15 razy B. L.

II. w dniu 28 stycznia 2013 r. w I., działając wbrew przepisom ustaw o przeciwdziałaniu narkomanii posiadała znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy o łącznej wadze 29,22 grama netto

Zachowaniem opisanym wyżej w punkcie I oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 k.k.

W myśl art. 58 ust 1 ustaw z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) odpowiedzialności podlega ten kto wbrew przepisom ustawy, udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia albo umożliwia ich użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji. Natomiast w myśl 59 ust. 1 ustawy odpowiedzialności karnej podlega ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji.

Przez pojęcie udzielenia innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej rozumieć należy czynność przekazania jej środka lub substancji, o których mowa w ustawie. O "udzieleniu" środka odurzającego można mówić jedynie wówczas, gdy sprawca sprzedaje ów środek osobie będącej konsumentem narkotyku, a więc wówczas gdy środek ten przeznaczony jest na zaspokojenie jej potrzeb jako konsumenta, a nie jako dealera (tak SA w Białymstoku w wyroku z dnia 20 marca 2001 r., II AKA 34/01, OSA 2002, z. 4, poz. 31 oraz SA w Katowicach w wyroku z dnia 27 czerwca 2002 r., II AKA 201/02, KZS 2003, z. 2, poz. 63). Udzielanie może przybrać też postać pozostawienia środków odurzających w ustalonym wcześniej między zbywcą a nabywcą-konsumentem miejscu. Dla odpowiedzialności sprawcy nie jest istotne, czy osoba, której udzielił środka odurzającego lub substancji psychotropowej, faktycznie ich użyła. Dla przyjęcia kwalifikacji z art. 59 ustawy udzielenie musi nastąpić w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Przez „korzyść majątkową” rozumie się pewną wartość ekonomiczną, a jej wielkość może zostać wyrażona sumą pieniężną. Korzyścią majątkową będą zatem rzeczy ruchome, nieruchomości, jak i wierzytelność czy też inne prawa majątkowe. Pod pojęciem "korzyści osobistej" rozumieć należy zaspokojenie potrzeb o charakterze innym niż majątkowy lub takich, w których korzyść niematerialna ma dominujący charakter.

W myśl przepisów powołanej wyżej ustawy odpowiedzialności podlega jedynie ten kto udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej. Występek można popełnić umyślnie tylko z zamiarem bezpośrednim.

Rodzajowym i bezpośrednim przedmiotem ochrony przepisów art. 58, 62 i 64 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co w równej mierze dotyczy art. 59 ustawy jest zdrowie społeczne (publiczne) – wobec czego przy spełnieniu pozostałych kryteriów przestępstwa ciągłego w postaci działania w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru odpłatne i nieodpłatne udzielanie różnym osobom środków odurzających może być uznane za jedno przestępstwo ciągle przewidziane w art. 12 k.k. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27.10.2005 r., I KZP 32/05 , wyrok tegoż Sądu z dnia 26.07.2007 r., IV KK 153/07). Podobnie również Sad Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 12.06.2014 r., II AKA 124/14 – „nic nie stoi na przeszkodzie konstruowaniu czynu ciągłego w oparciu o zachowania polegające na udzielaniu środków narkotycznych odpłatnie i nieodpłatnie. Zwłaszcza jeżeli jednorazowe nieodpłatne udzielenie narkotyku, należy ocenić w kategoriach „utrzymania przy sobie” stałego odbiorcy narkotyków. Wchodzące w skład czynu ciągłego zachowania nie muszą wyczerpywać znamion tylko jednego przepisu ustawy”. Nadto Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14.03.2007 r., II AKA 41/07, przyjął : „ Dla bytu czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 k.k. polegającego na rozprowadzaniu środków odurzających, nie może mieć znaczenia fakt, iż oskarżony czynił to w jednych przypadkach odpłatnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w innych przypadkach nieodpłatnie, skoro oczywistym jest w świetle doświadczenia życiowego, że tak zwani „dealerzy” narkotyków wielokrotnie udzielają narkotyków nieodpłatnie, w celu niejako promocyjnym, dla zwiększenia liczby

późniejszych potencjalnych nabywców. W takim ujęciu udzielanie narkotyków nieodpłatnie przez osobę prowadzącą jednocześnie sprzedaż narkotyków jest jednym, łącznym, nielegalnym działaniem, podejmowanym z góry powziętym zamiarem jak najszerszego rozprowadzania środków odurzających.”

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony działając z góry powziętym zamiarem udzielania substancji psychotropowych udzielał ich zarówno w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jak i nieodpłatnie, przy czym czynił to w krótkich odstępach czasu. Jak wynika z wyjaśnień przynajmniej do winy oskarżonego udzielił on B. L. soli amfetaminy zarówno w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i nieodpłatnie, natomiast w zamian za udzielenie tejże substancji K. M. (1) otrzymał łączną kwotę 140 zł. Rodzaj udzielanego środka nie budził wątpliwości. Oskarżony działał umyślnie, zajmował się udzielaniem amfetaminy realizując z góry powzięty zamiar w związku z jego sytuacją materialną. Działał on w okresie od końca czerwca 2012 r. na co wskazywali K. M. (1) i B. L. do zatrzymania w dniu 28 stycznia 2013 r., na co wskazywał B. L.. Biorąc pod uwagę wyżej poczynione wywody przyjąć należało, iż zachowanie oskarżonego stanowił jeden czyn, oskarżony działał czynem ciągłym. Spełnione zostały bowiem warunki do przyjęcia art. 12 k.k., nie była wyłączone kumulatywna kwalifikacja.

Uznając, iż oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona występku z art. 58 ust. ustawy w zw. z art. 59 ust 1 ustawy w zw. art. 11§2, z art. 12 k.k. Sąd na podstawie art. 59 ust 1 ustawy po myśli art. 11§3 k.k. i przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto na podstawie art. 33§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokości stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Ustawodawca w art. 53 k.k., określając dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazał okoliczności, którymi powinien kierować się Sąd wymierzając karę. Po myśli tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach zakreślonych przez ustawę, bacząc przy tym aby dolegliwość jej nie przekroczyła stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, mając także na względzie jej cele zapobiegawcze i prewencyjne. Nadto Sąd zobowiązany jest w szczególności do uwzględnienia motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a zwłaszcza starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd uwzględniając dyrektywy kary na korzyść oskarżonego uwzględnił sposób życia po popełnieniu przestępstwa, brak kolejnych spraw karnych, skazań. Oskarżony pracuje, posiada pozytywną opinię pracodawcy, kurator podał iż dozór przebiega bez zastrzeżeń. Sąd uwzględnił ostateczne przyznanie do winy, wyrażenie skruchy. Na niekorzyść Sąd przyjął fakt, iż oskarżony z działalności przestępczej uczynił źródło dochodu, działał z chęci łatwego zysku, by już karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony swoim zachowaniem uderzał, tak w zdrowie jednostki jak i całego społeczeństwa. Nadto uwzględnił ilość udzielanej substancji i jej rodzaj. Baczył również na względy prewencji indywidualnej i generalnej. Ustalając, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej orzeczono wobec oskarżonego grzywny. Przy ilości stawek dziennych sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, natomiast przy ustaleniu wysokości stawki dziennej wziął pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonego.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 45 §1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej wynikającej z popełnienia przestępstwa w wysokości 140 zł. Na powołaną kwotę składa się uzyskana przez M. R. cena za udzielane przez niego środki K. M. (1), za które otrzymał faktycznie zapłatę. B. L. ceny nie uregulował.

Zachowaniem opisanym wyżej w punkcie II oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Artykuł 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 ze zm.) przewiduje karalność posiadania wbrew przepisom ustawy środków odurzających lub substancji psychotropowych. Przystępstwo to zaliczyć można do grupy przestępstw z abstrakcyjnego narażenia dobra prawnego na niebezpieczeństwo. Podmiotem może być każdy człowiek zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Strona przedmiotowa polega

na niezgodnym z przepisami ustawy posiadaniu środków odurzających bądź substancji psychotropowych. Warunki legalnego posiadania określają przepisy ustawy i odnoszą się one do dwóch sytuacji. Przepisy pierwszej grupy zezwalają niektórym podmiotom w ściśle określonym celu posiadać takie środki i substancje. Drugą grupę stanowią przepisy określające kto i na jakich zasadach może prowadzić działalność polegającą na wytwarzaniu, przetwarzaniu, przerabianiu itd. tych substancji.. Zachowanie sprawcy określone jako znamie „posiadania” definiuje się jako każde, choćby krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą.(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08.04.2014 r., III KK 88/14, z dnia 1 marca 2013 r., V KK 425/12) Za środek odurzający ustawa uznaje każdą substancję pochodzenia roślinnego lub syntetycznego działającą na ośrodkowy układ nerwowy, a określoną w wykazie środków odurzających stanowiących załącznik do ustawy. Za „substancję psychotropową” przyjmuje się każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działającą na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik do ustawy. Znaczna ilość w rozumieniu powołanego przepisu (art. 62 ust 2 ustaw) jest to taka ilość, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

Występek ten można popełnić jedynie z winy umyślnej zarówno z zamiarem bezpośrednim jeśli sprawca chce popełnić czyn zabroniony jak i z zamiarem ewentualnym, gdy sprawca przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego godzi się na to tj. gdy sprawca nie mając pewności co do rodzaju posiadanych środków lub substancji liczy się z możliwością popełnienia przestępstwa i na to godzi się.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony posiadał i to w ilości pozwalającej na jednorazowe odurzenie się wielu osobom substancję psychotropową w postaci soli amfetaminy. Oskarżony ostatecznie przyznał, iż zabezpieczone w dniu 28 stycznia 2013 r. środki stanowiły jego własność, rodzaj substancji potwierdziła wstępna analiza oraz sprawozdanie z badań chemicznych. Oskarżony działał umyślnie, zdawał sobie sprawę z rodzaju posiadanej substancji i zakazu ustawowego, zwłaszcza iż był już uprzednio karany. Nie można przy tym przyjąć, iż posiadanie tych środków związane było li tylko z ich udzielaniem, skoro oskarżony wyjaśnił, że również zdarzało się że zażywał amfetaminę.

Uznając, iż oskarżony M. R. wyczerpał znamiona występkę z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Uwzględniając powyższe Sąd na korzyść oskarżonego uwzględnił, iż ostatecznie przyznał się do popełniania tegoż czynu, wyraził skruchę. Nadto wziął pod uwagę, iż obecnie oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, nie toczą się wobec niego żadne nowe postępowania, jak dotąd karany był jednokrotnie, kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zarządzono. Na niekorzyść oskarżonego przemawiał natomiast znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, ilość posiadanych środków, i ich rodzaj, fakt iż oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a jednak dopuścił się kolejnego tego rodzaju czynu. Nad to Sąd baczyl aby kara orzeczona odniosła swe cele w zakresie kształtowania świadomości społecznej, była wychowawcza tak dla oskarżonego jak i dla społeczeństwa, spełniła pokładane w niej nadzieje w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Obecnie mamy do czynienia z plagą tego rodzaju czynów, co jest szkodliwe społecznie.

Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę łączną wobec oskarżonego zastosował zasadę asperacji albowiem wymierzył karę w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do sumy tychże kar. Zastosowanie tej zasady było uzasadnione wprawdzie istniał bliski związek czasowy, ale brak było związku przedmiotowego pozostających w zbiegu przestępstw, tym bardziej iż przesłanka prognostyczna pozwalała na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych nie będzie wystarczającą oceną zachowania się oskarżonego. Baczyc należało również na względy wychowawcze.

Analizując zasady odpowiedzialności karnej oskarżonego Sąd między innymi rozważał instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zastosował przy tym przepis ustawy obowiązującej w czasie czynu jako względniejszej, choćby przez przyzmat art. 69 k.k. pozwalającego na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności

orzeczonej w rozmiarze dwóch lat, a nie jak obecnie karze do roku jeśli uprzednio nie było skazania na karę pozbawienia wolności. W tym aspekcie przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym dla oceny, czy można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Zadaniem bardziej ambitnym jest takie oddziaływanie na postawy skazanego, aby przyjęte w porządku prawnym normy postępowania uznawał za normy, którymi kieruje się odnośnie do własnego postępowania. Stawiając prognozę kryminologiczną Sąd bierze pod uwagę możliwości oddziaływania na skazanego w okresie próby. Powinien nadto ten okres tak ukształtować, aby nie ograniczać celów kary, które ma ona osiągnąć wobec sprawcy, tylko do zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawców celów kary, ma być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa. (por. teza 14 i 15 do art. 69 k.k. – K. Buchała, A. Zoll, Kodeks Karny – Część ogólna. Komentarz tom. I, Zakamycze 1998) Zgodnie z treścią art. 69 k.k. warunkowo zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§2), a także ocenia, czy warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§1). Innymi słowy na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą, zatem wskazywać na to, że pomimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 24.01.2002 r. – II AKa 267/01 – Prok. i Pr. z 2004 r., nr 4, poz.18).

Uwzględniając wyżej powołane ustalenia i wywody Sąd doszedł do przekonania, iż założenie pozytywnej prognozy kryminologicznej jest możliwe. Oskarżony wprawdzie był karany sądownie i to za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, był tymczasowo aresztowany, nie mniej jednak czynów przypisanych niniejszym wyrokiem dopuścił się w okresie do 28.01.2013 r. Od tego czasu zachowanie oskarżonego nie budzi wątpliwości, brak jest informacji, aby wobec niego toczyły się postępowania karne. Wobec M. R. nie zapadły żadne inne wyroki, jak dotąd nie było podstaw do zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej. Oskarżony prowadzi on ustabilizowany tryb życia, pracuje, na co przedłożono dokument, posiada pozytywną opinię pracodawcy. Za istnieniem pozytywnej prognozy kryminologicznej przemawia zatem obecna postawa oskarżonego. Okres toczącego się postępowania już był dla oskarżonego okresem swego rodzaju próby, z której się wywiązał należycie. Kara pozbawienia wolności, którą orzeczono uprzednio przyniosła ostatecznie pozytywne rezultaty, nie jest zdaniem Sądu konieczne oddziaływanie na oskarżonego i to już na obecnym etapie w warunkach izolacji. Oskarżony jak dotąd korzysta z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary i ostatecznie z szansy tej skorzystał. Wprawdzie czynów przypisanych dopuścił się w okresie biegu próby, nie mniej jednak obecnie nie jest celowe orzeczenie wobec niego kary w bezwzględnej jej wymiarze. Sąd wymierzając oskarżonemu karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania kierował się przede wszystkim obowiązującą ówczesnie polityką karną oraz dyrektywą pierwszeństwa kar wolnościowych, gdzie bezwzględna kara pozbawienia wolności jest ostatecznym środkiem oddziaływania na przestępcę. Zdaniem Sądu oskarżony zrozumiał naganności swojego postępowania. W pełni podzielić trzeba zatem pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 listopada 2003 r. (II AKa 306/03, KZS 2004/1/29), iż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest ostatecznością, której należy unikać, a nie jej nadużywać i karą taką wymierza się jedynie, gdy inne środki nie spełniają celów postępowania. Zdaniem Sądu wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem z uwagi na nieuchronność jej wykonania, w sytuacji gdyby na powrót nie zechciał żyć zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym będzie, w ocenie Sądu, stanowiło dostateczną gwarancję poprawnego jego zachowania i zarazem spełni pokładane w karze nadzieje zarówno pod względem prewencji ogólnej, jak i szczególnej. Rozmiar kary stanowić będzie dodatkową motywację do przestrzegania w okresie próby i po jego zakończeniu porządku prawnego, i pozwoli oskarżonemu uzmysłowić, iż

dolegliwość dla niego w razie zarządzenia wykonania kary będzie znaczna. Zdaniem Sądu oddziaływanie kary wzmocni dodatkowo dozór kuratora.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 69§1 k.k. w zw. z art. 70§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności zawiesił tytułem próby na okres lat 5. Ustalając długość okresu probacyjnego Sąd kierował się w szczególności warunkami osobistymi oskarżonego, uprzednią karalnością. Długość próby pozwoli zweryfikować czy korekta zachowania ma charakter trwały. Dodatkowo wychowawcze oddziaływanie kary wzmocni dozór kuratora sądowego (art. 73§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.), który będzie kontrolował zachowanie podsądnego.

Z uwagi na charakter przypisanych oskarżonemu czynów Sąd na podstawie art. 70 ust 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 1000 zł. na rzecz (...) Towarzystwa (...) - Oddział w B.. Przy wymiarze nawiązki poza wskazaniem ustawodawcy Sąd kierował się stopniem szkodliwości czynu z art. 62 ust 2 zarzuconych oskarżonemu. Za czyn pierwszy Sąd orzekł grzywnę i nie było celowym orzeczenie jeszcze nawiązki, skoro ustawodawca takiego obowiązku nie przewiduje.

Nadto na podstawie art. 70 ust 2 oraz art. 44§2 k.k. orzeczono o przepadku dowodów rzeczowych jak w punkcie 5 wyroku. Oczywistym jest bowiem, iż nie można było zabezpieczonych substancji psychotropowych zwrócić oskarżonemu i podlegały one przepadkowi poprzez zniszczenie zgodnie z dyrektywą art. 70 ust 2 ustawy, natomiast woreczki służyły do popełnienia przestępstwa i również należało orzec o ich przepadku.

W przekonaniu Sądu tak wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego i spełni swe cele tak w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż oskarżony z uwagi na osiągnięte dochody jest w stanie ponieść koszty sądowe bez uszczerbku koniecznego dla utrzymania siebie i rodziny. O opłacie Sąd orzekł na podstawie art. 2 ust 1 pkt 4 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973 r. ze zm.

SSR S. Rolirad – Majewska